

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 06.11.1997, sp. zn. 7 To 515/97, ECLI:CZ:KSPL:1997:7.TO.515.1997.1

Číslo: 1/1999

Právní věta: Při posuzování naplnění znaku značného prospěchu u trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. nelze mechanicky vycházet z hodnoty věci, kterou na sebe pachatel převedl. To platí především v případech, kdy se nepodaří prokázat, jakým způsobem pachatel věc získal, a nelze proto vyloučit, že na její opatření musel vynaložit takovou finanční částku, po jejímž odečtení od hodnoty převedené věci by nešlo o značný prospěch.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 06.11.1997

Spisová značka: 7 To 515/97

Číslo rozhodnutí: 1

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Podílnictví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 251 odst. 1 písm. a
§ 251 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Plzni k odvolání obžalovaného zrušil rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 17. 6. 1997 sp. zn. 2 T 97/95 v celém rozsahu a znovu ve věci rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem ze dne 17. 6. 1997 sp. zn. 2 T 97/95 uznal Okresní soud v Tachově obžalovaného D. K. vinným trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. (získání značného prospěchu). Zmíněného trestného činu se měl obžalovaný dopustit tím, že v době mezi 19. 9. 1993 a 20. 6. 1994 na nezjištěném místě okresů Tachov a Cheb získal do své moci a měl v držení osobní automobil tovární značky Peugeot 405 v hodnotě nejméně 293 750 Kč, který byl odcizen dne 19. 9. 1993 v Tachově ke škodě majitelů J. K. a M. K. S tímto vozidlem dále disponoval, nechal vyměnit motor dieselový za benzinový, přestříkat barvu vozidla z bílé na modrou a vůz převedl na nového vlastníka R. J., který byl uváděn jako vlastník v evidenci motorových vozidel na Dopravním inspektorátu Policie ČR v Chebu. Vozidlu byla přidělena nová státní poznávací značka a byly k němu pořízeny doklady od vozidla Peugeot 405 jiného výrobního čísla, které obžalovaný zakoupil od Č. M. Tento vůz pak spolu s R. J. nabídli k prodeji autobazaru.

Soud prvního stupně obžalovanému uložil podle § 251 odst. 2 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání dvaceti dvou měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu tří roků. Obžalovanému zároveň uložil peněžitý trest ve výši 25 000 Kč a pro případ, že částka nebude ve stanovené lhůtě zaplacená, stanovil podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozené J. K. a M. K. s uplatněným nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení.

Obžalovaný podal proti rozsudku odvolání ihned po jeho vyhlášení a později ho zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Namítl, že nebyl proveden jediný přímý důkaz, který by prokázal podílnický úmysl obžalovaného. Nebyla prokázána ani jeho vědomost o tom, že vozidlo bylo získáno trestným činem. Bylo by nelogické, aby se v takovém případě obžalovaný snažil vozidlo prodat v autobazaru v Tachově, kde mělo být odcizeno. Neinvestoval by do opravy vozidla značnou částku peněz, pokud by věděl, že je kradené, snažil by se ho co nejrychleji zbavit.

Odvolatel upozornil na to, že poškození vozidlo okamžitě poté, co jim bylo vydáno, prodali neznámému kupci z bývalého Sovětského Svazu. Tato skutečnost sama o sobě zpochybňuje věrohodnost jejich výpovědí ohledně stavu vozidla. Obžalovaný dále upozornil na pochybení okresního soudu při rozhodování o vydání vozidla. Poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích, které se týkaly laku vozidla, a to mezi výpovědí svědka O. V. u hlavního líčení a výpověďmi poškozených. Obžalovaný dále považoval hodnotu automobilu stanovenou znalcem za nadsazenou, a to i vzhledem k ohodnocení autobazaru založeném ve spise, ve kterém pracovník bazaru stanovil cenu vozidla na částku 260 000 Kč. Obžalovaný polemizuje a nesouhlasí se závěrem znalce, že vozidlo bylo opravou znehodnoceno. Rozpor je také mezi výpovědí vyšetřovatele a svědka L. Č. ohledně toho, zda byl zhotoven od uvedeného vozidla klíč u značkového servisu v SRN. Obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil ho obžaloby.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Nemohl přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým bylo vozidlo vráceno poškozeným. Krajský soud se neztotožnil se závěry soudu prvního stupně pouze částečně v otázce právní kvalifikace.

V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, neshledal soud druhého stupně takové procesní vady, které by měly za následek nutnost jeho zrušení. Orgány přípravného řízení i okresní soud postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu a rozhodně nedošlo ke zkrácení práv obžalovaného, zejména jeho práva na obhajobu.

Okresní soud si vytvořil dostatečné podmínky k tomu, aby mohl zjistit skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. K tomu si obstaral a měl k dispozici dostatek důkazů, které zákonným způsobem provedl a hodnotil důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby bylo dokazování doplňováno. Námitky směřující k nesprávnosti znaleckého posudku je třeba odmítnout. Znalec v písemném vyhotovení znaleckého posudku i ve své výpovědi vysvětlil, jakým způsobem dospěl ke stanovení výsledné hodnoty vozidla. Oproti hodnotě stanovené v písemném vyhotovení posudku pak cenu snížil s ohledem na podrobnější informace, kterých se mu dostalo o najetých kilometrech. Podle krajského soudu nebyly závěry znaleckého posudku výrazně zpochybněny a lze z nich vycházet.

Ani soud druhého stupně nemá pochybnosti o tom, že vozidlo zajištěné dne 30. 8. 1994 v autobazaru v Tachově je vozidlem poškozených manželů J. K. a M. K. Kromě shody zjištěné na dálkovém ovládní uvedl poškozený J. K. takové zcela individuální specifické vlastnosti, které dovolují vozidlo spolehlivě identifikovat, a to i přes rozsáhlé opravy a úpravy. Je rovněž nepochybné, že objektivně byl automobil odcizen dne 19. 9. 1993 nezjištěnou osobou a že se tedy jedná o věc získanou trestným činem

krádeže. V tomto směru jsou závěry soudu prvního stupně zcela přesvědčivé a logické, soud druhého stupně se s nimi zcela ztotožňuje, a proto z důvodu stručnosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Podstata obhajoby obžalovaného spočívala v tom, že nevěděl, že vozidlo bylo získáno trestným činem. Jak již bylo prokázáno, z objektivního hlediska byla tato skutečnost zjištěna zcela nesporně. Nepodařilo se zjistit, jakým způsobem se automobil dostal do dispozice obžalovaného. Je nepravdivé jeho tvrzení, že ho koupil od svědka Č. M. Tento svědek mu vozidlo Peugeot 405 prodal, ale šlo o jiný automobil. Ze všech dalších úkonů, které obžalovaný na automobilu prováděl poté, co se dostal do jeho držení, lze dovodit jeho vědomost o tom, že vozidlo může pocházet z trestné činnosti, a srozumění s tím pro tento případ. Obžalovaný provedl nebo nechal provést rozsáhlé úpravy, které jsou popsány ve výroku i v odůvodnění napadeného rozsudku a které zcela jednoznačně směřovaly ke změně identity vozidla a zastření jeho původu. Zcela nepřesvědčivě a nelogicky působí zdůvodnění obžalovaného, proč nechal vozidlo zaevidovat na jméno jiné osoby a jejím prostřednictvím se ho pokusil prodat v autobazaru. Právě toto zjištění podporuje závěr o existenci nepřímého úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zák. I v tomto směru lze z důvodu stručnosti odkázat na výstižné odůvodnění napadeného rozsudku.

Okresní soud nepochybil, pokud vzal za prokázané, že obžalovaný užíval věc, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou, i když tuto osobu obžalovaný nemusel znát. V souladu s tím kvalifikoval jednání obžalovaného jako trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák. Soud prvního stupně však vzal rovněž za prokázané, že obžalovaný získal činem značný prospěch, což nalezlo odraz i v posouzení skutku podle § 251 odst. 2 tr. zák. S tímto závěrem se odvolací soud neztotožnil.

Při posuzování naplnění znaku značného prospěchu, tj. prospěchu převyšujícího 200 000 Kč, nelze totiž paušálně v posuzovaném případě vycházet z hodnoty věci, kterou obžalovaný užíval. Nebylo prokázáno, jakým způsobem se vozidlo dostalo do dispozice obžalovaného, a proto není ani vyloučeno, že ho koupil a do jeho nákupu investoval určitou finanční částku. Za této situace nelze zcela spolehlivě prokázat, že dosažený prospěch by dosahoval prospěchu značného. Proto jednání obžalovaného nelze kvalifikovat podle § 251 odst. 2 tr. zák.

Krajský soud proto podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obžalovaného uznal vinným ve shodě se skutkovými zjištěními výroku o vině napadeného rozsudku, ovšem pouze trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Protože byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o vině, musel ho soud druhého stupně podle § 258 odst. 2 tr. ř. zrušit i ve výroku o trestu a výroku o náhradě škody a nic mu nebránilo v tom, aby o těchto výrocích sám znovu rozhodl.